

SANCHO PANZA: — Lasă-te păgubaș!

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

urzica

Mitache trage drept la țintă

de EUGEN FRUNZĂ

Cine nu-l cunoaște pe Mitache nu știe ce înseamnă o discuție la obiect. Eu unul îl cunosc și, de fiecare dată, cînd mă aflu în preajma lui, îi admir darul de a nu vorbi pe lingă. Orice cuvînt, orice replică merge drept la țel. Mitache trăiește în respectul absolut al logicii. De aceea intervențiile lui pun întotdeauna punctul pe i, clarificînd, rezolvînd. Astfel Mitache e o adevărată comoară la casa omului sau într-un colectiv obștesc.

Se adună de pildă cîțiva gospodari vecini și iau în discuție problema reparării unei scări șubrede care amenință să se prăbușească. Scara, folosită în comun, interesează pe toți și toți își dau cu părerea. Se caută soluții — material, meșteri, cheltuieli. Deodată răsună vocea de oracol a lui Mitache:

— Îmi dați voie și mie! Toți locatarii noștri are necesitate de aer curat. Este?

Ceilalți aprobă oarecum indecis. Mitache ridică tonul:

— Atunci de ce Popeștii scoate găleata cu lături pe coridor și o ține de-ți mută nasul din loc? Căci doar poate să-mi vină și mie fason să scot găleata dacă Popeștii are

chef de întrecere... Păi unde ne aflăm? E Babel, e Babilon, e Codrul Vlăsiei, fără regulament? Căci sim-bătă stînd la televizor fiind meci, odată simt miros pe sub ușa. Vine și în casă, dom'le! N-are oamenii aer de găleată, căci dacă Popeștii crede că...

Cineva intervine sfios:

— Ordinea de zi, nene... Scara! Trebuie reparată scara, înțelegi...

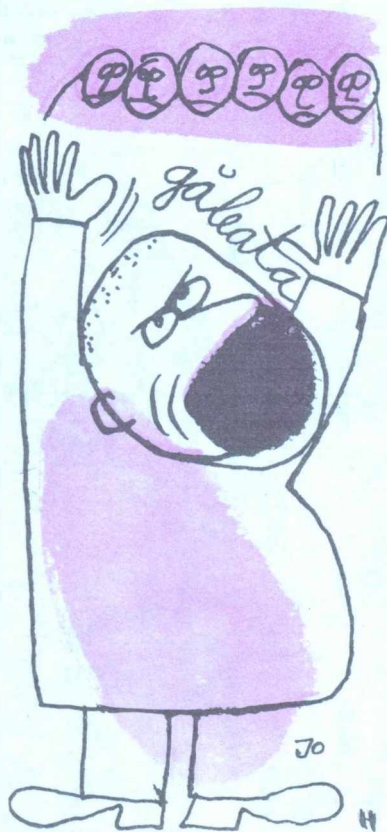
— Ce fel «înțelegi»? se revoltă Mitache. Căci dacă Popeștii scoate găleata și face miros, noi aștilalți, ca muți. N-avem cuvînt, n-avem dialog, nînic. Să stea locatarul în aer privat?!

Vecinii se întreabă mirați ce soi de aer va fi fiind acesta. Greu de ghicit. Mitache însă n-a făcut decît o mică inovație din care trebuie înțeles: «privat de aer».

— Nu te supăra, cutează unul dintre vecini, noi ne-am adunat ca să discutăm despre scară, că e gata să se dărîme și trebuie reparată urgent. Iar dumneata vii cu...

Atît îi trebuie lui Mitache. În fața lipsei de respect și grațitudine se face foc. Vasăzică așa! I se viră pumnul în gură!

— Nu vă convine, ai? strigă el

cuvîns de o nobilă minie. V-ați combinat cu Popeștii? Căci dacă am curajul să înfrunt, atunci vine și lonestii de-mi sare în cap. Păi nu știu eu?! Șade toată ziua nas în nas cu Georgeștii care e de-ai lor... Mie, tovarăși, puțin îmi pasă de una, de alta. Ori discutăm realist, ori degeaba ne mai adunăm! Găleata care, cum zic, n-are ce căuta unde nu trebuie, nefiind o compor-tare casnică...

- Am înțeles. Treci la scară!
- Lasă găleata!
- Ordinea de zi!
- Ne apucă unsprezece!
- Reparam scara ori nu?

Protestele n-au nici un efect. Adică au unul: Mitache se întărită și mai mult. El nu suportă haosul, divagațiile, curbele, zigzagul. El e omul drumului drept, al delimitărilor precise, al concluziilor certe. Și mioopia din jurul lui îl scribește gro-zav.

— Ei poftim! Parcă ai cu cine?! face el în cele din urmă cu dispreț. D-ai-a nu merge lucrurile. Unul hăis, altul cea. M-am săturat. Căci dacă și asta e muncă colectivă, atunci mer-si, mă declin și-mi văz de particular. Căci doar nu-s ciștigat la belciuge să vorbesc la pereți!...

— Stai bre, să hotărîm cu scara!...

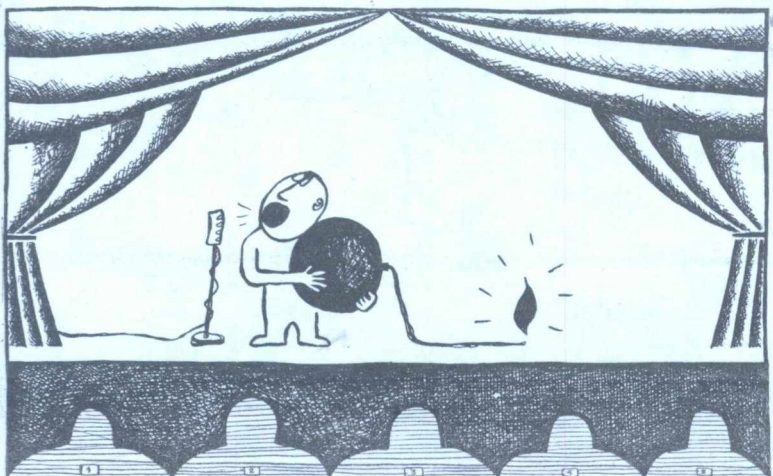
Dar Mitache, după atîta efort depus pentru a dirija discuția la obiect, și-a epuizat răbdarea. La unsprezece fără un minut ușa poc-nește sec în urma lui. Doar n-o să-și schimbe el ora lui de culcare pen-tru niște oameni opaci, obtuzi, care ocolesc faptele în loc să pună dege-tul pe rană și să urmărească țelul propus.

Concluzia? Cine nu are un Mi-tache, să și-l cumpere.

FRED GHENĂDESCU

— Vai, domnule Popescu, cînd mă uit la el, parcă te văd pe dumneata!

«Spectacol de adio»

On ochii

Paza bună trece primejdia rea. Pornindu-se de la această zicală, s-a instituit de mulți ani în întreprinderile noastre, controlul preventiv. Ce face, de fapt, tovarășul controlor preventiv? Controlează totul: cum se eliberează materiale, cum se face plata, cum se cumpără, ce se cumpără, mă rog, el este ochiul magic care vede tot, știe tot și unde observă ceva nu iartă... în mod preventiv! Că de aceea e preventiv, ca să oprească «greșelile» înainte, nu după ce au fost comise.

Bun. Considerînd deci că v-am lămurit asupra acestei funcții, să mergem la un șantier din Brăila, pendinte de grupul 201 al Trustului de instalații. Aici, controlul preventiv asupra eliberării de materiale a fost încredințat șefului de lot Greabu Ion. Să fie cu ochii în patru nea Ion la eliberarea de materiale, ca nu cumva cel care le gestionează să facă vreo eroare. careva, cumva, mă rog, se poate întîmpla. Nu spune nimeni că gestionarul cu pricina are vreun păcat. Nu, dar e bine să știe gestionarul că are un ochi preventiv care veghează. Atîta numai că gestionar aici era tovarășa... Greabu Irina, așa că ochiul cu pricina era chiar al soțului dumisale!

Vedeți dv. cu ce schepsis s-a lucrat aici, ce stratagemă teribilă, domnule, să pui pe soț să-și păzească nevasta ca nu cumva să intre un ban nemuncit în casă! Ca să nu vă mai spunem că cei care le aranjează pe toate la acest șantier nu s-au culcat pe o ureche și, cînd s-a făcut inventarul în gestiunea tovarășei Greabu, ei au mers pînă în pinzele albe și au numit președinte al comisiei de inventariere pe tovarășul... Greabu Ion. Este, credem noi, un sistem care nu dă greș și dacă peste tot funcția de controlor preventiv s-ar organiza în așa fel încît gestionar să fie mama și controlor tata, sau controlor să fie soțul și gestionar ginerele, sau gestionar să fie unchiul și controlor tanti, n-ar mai ieși lipsuri, n-ar mai fi pagube și n-ar mai avea loc procese.

— Ultima dorință?
— Un ALMANAH
URZICA pentru că are
256 pagini de umor, bo-
gat ilustrat în culori. Pre-
țul unui exemplar 10 lei.

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Dacă vrei cu orice chip să mă faciți monarh dați-mi bine-meritul titlu de «Rege al lenii».

● Cei avuți îngrămădesc plăceri peste plăceri și nu le mai simt gustul. Fiind puține, bucuriile săracului sînt mai bogate.

● Am scris mai multe sonete decît Petrarca, mai multe maxime decît La Rochefoucauld, mai multe piese în versuri decît Victor Hugo, mai multă proză decît Flaubert, dar, din păcate, nu sînt nici unul dintre ei.

● Am în cap o mașină docilă și precisă, căreia îi comand:
— «Acuma scrii cugetări. Acuma faci poezii. Acuma compui un roman. Acuma trebuie să-mi fabrici o tragedie». Alții, mai fericiți, așteaptă «inspirația».

● Asemeni parfumului dintr-un flacon destupat, cuvîntul des folosit își pierde aroma, puterea, semnificația. Alegerea expresiei inedite este începutul artei.

● Adam, Confucius, Prometeu, Hamlet, Cain, Harpagon, Faust vor trăi mai multă vreme decît miliardele de oameni care au ființat aievea și de care nu mai știe nimeni. Fiindcă cei nu-miți sînt simboluri, adică sin-teze omenești, prototipuri. Ficțiunea e mai reală decît realitatea.

● Bătrînii luptă să-nchege cît mai strîns familia, tinerii s-o spargă cît mai curînd.

● Cei mai mulți intră în tem-niță din prostie. Lumea liberă e plină de vinovați mai mari, care au scăpat de ocnă și de ștreang fiindcă au fost isteți.

● Bătrînii nu trebuie să mintă, fiindcă memoria lor în declin nu mai poate ține minte adevă-rul, realitățile. De unde vor găsi atîta imaginație ca să-și conso-lideze minciuna?

● Colectivitățile fac erori de care omul singur n-ar fi capabil. Fiindcă omul singur n-are cu cine să-și împartă răspunerile.

În patru...

O altă metodă de control preventiv e cea care a fost folosită la Întreprinderea de construcții și reparații a Sectorului nr. 6 București, unde controlul preventiv asupra stabilirii drepturilor de personal, precum și plata personalului, au fost încredințate chiar salariatului care întocmea statele de salarii. Vă dați seama ce drastic se comporta controlorul cu salariatul respectiv, care pesemne de aceea nu era niciodată găsit cu vreo greșeală. Trebuie doar să mai arătăm că cei care numiseră controlorul și executant al statelor de plată pe una și aceeași persoană, știau sau trebuiau să știe că numita persoană care se controla singură avea la activ și... două condamnări penale.

În sfîrșit se mai poate practica și controlul preventiv prin telepatie, de la distanță. Metoda era aplicată la Întreprinderea «Electromontaj». Aici, recepția materialelor cu care se aproviziona unitatea se făcea de către un maestru CTC, însărcinat cu treaba asta. Și omul își îndeplinea sarcina, deși locul lui de muncă era situat la 5 km distanță de locul unde se efectua recepția materialelor. Dar, pesemne, prin telepatie, treaba mergea perfect. Era mai greu cu semnarea documentelor, dar operațiunea se rezolva prin curierii care îi aduceau hîrțile la semnat și care curieri, pesemne, îl asigurau pe semnat că totul e în regulă!

Aceasta ar fi metoda denumită prin «telepatie și curieri», metodă care, ca și celelalte prezentate anterior, face ca acest control preventiv să devină un amuzant joc de societate cu deosebirea că aici cei ce-l joacă iau și leafă.

S-ar părea că este necesară o revizuire a regulilor jocului, a participanților și mai ales a celor care-l organizează pentru că de cite ori controlul preventiv devine amuzant, în cele din urmă se plînge după bani. Ai statului.

S.R.

—Ești un bețivan, treci la munca de jos!

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

*Din însemnările
unui administrator
de bloc*

● Nu e suficient să stai cu un etaj deasupra ca să te socotești mai presus decât ceilalți.

● Rufele murdare se spală numai între vecinii de apartament.

● Nu faceți mult zgomot pentru nimic. Faceți-l pentru vecinii de-alături, de deasupra, sau de dedesubt.

● Păsările de curte se țin în baie, iar baia se face sub crăpăturile din plafon.

● Nu vă răciți gura, că tot nu se încălzește apa.

● E firesc ca locatarii dintr-un bloc să aibă unele greutăți de vreme ce stau unii peste alții.

● Pentru a evita liftul defect, e preferabil să urcați pe scări.

● Lumina pe scări se stinge numai cind auzi că vrea să urce vecinul.

● Ciinii de curte se folosesc numai în casă, urmînd să latre pe post de păsări cîntătoare.

● Pentru a da un aspect cît mai civilizât și plăcut balcoanelor, căutați ca rufe pe care le puneți la uscat, să fie de forme și culori diferite.

● Pijamalele și scutecele de copil întrebunțate se pun la aer numai pe ferestrele dinspre strada principală.

● Priviți cu căldură caloriferul care nu funcționează.

● Pentru a evita inundațiile în apartamente, stricați robinetele.

● Locatarii care posedă atît radio cît și televizor, le vor pune în funcțiune în același timp, pentru a putea asculta în liniște «tranzistorii» cu care dorm la căpătii.

● Plantele ornamentale de pe balcoane se vor stropi numai cind trec pietonii pe dedesupt.

● Gunoii nu se arde, se strînge.

● Petrecerile cu dans, sînt permise în apartamente numai de la orele 12 noaptea înainte.

● În timpul somnului, cind cade molozul de pe tavan, e semn bun, dacă nu ți-a căzut în cap.

● La ieșirea din bloc, nu aruncați mucerile de țigări pe jos.

Băgați-le în cutiile de scrisori ale celorlalți locatari.

● Înlocuiți imediat becurile arse din apartamente, cu cele de pe coridoarele comune.

UNORA LE PLACE JAZZUL

de MIHAIL JOLDEA

«Ochii mei, ochii mei, ochii mei, ochii mei...»
Mitică se asvîrli cu pumnii în peretele vecinului, urlînd:

— E unu noaptea!

De dincolo îi răspunse o voce suavă:
«Mersi! Al meu a stat!»

Și iar: «Ochii mei, ochii mei...»

Mitică încercă să închidă ochii lui. Dar nu putu din cauza ochilor lui Tom Jones. Se gîndi la o răzbunare cumplită! Dădu drumul radio-ului la maximum, lipindu-l de peretele vecinului. De dincolo se auziră niște bătăi în perete.

— Aha! L-am turbat. Ce dorești, vecine?

— Ești pe doi sau pe unu?

— Sînt pe unu noaptea! urlă Mitică.

— Nu vrei să-l muți pe doi?

— Ba da. Dar după ce te mut pe d-ta!

— Îmi place că ai umor!

Începu apoi o muzică ... «beat». Mitică sorbi al treilea pahar de coniac, aprinzînd a zecea țigară. Se plimba prin cameră încercînd să-și amintească numele inventatorului aparatului de radio. Nu de alta, dar ca orice bun român dorea să-i împăneze numele acestuia cu cîteva amintiri materne. Chior de somn, dormind în picioare. Mitică se îndreaptă spre tramvai. E ora 6 1/2 dimineața. Se urcă liniștit, cumpără bilet apoi se așază. În fața lui un tinăr meșterea ceva sub servietă. Deodată Mitică înțepeni. De sub servietă se auzi iar: «Ochii mei, ochii mei, ochii mei, ochii mei...»

— Îl aveți de mult?

— Ce? Tranzistorul? Oh! Da!

— Vreți să mi-l arătați?

— Poftim!

Mitică îl luă, îl întoarse pe o parte apoi pe alta și deodată îl asvîrli pe geam.

— D-le, ce-ai făcut? Cum ți-ai permis?

— Păi n-ai văzut cum? Mai întii ți l-am cerut apoi l-am aruncat pe fereastră.

Mitică era posesorul unei liniști îngerești. Ajuns la birou după o întîrziere de o oră, după întocmirea unui proces-verbal și o declarație la miliție, se așază la masa lui de lucru. Deodată ridică ochii. Pe masa vecină se ivi dușmanul de moarte: tranzistorul. Posesorul lui scria cu mina dreaptă iar cu stînga bătea tactul sau poeana din degete. După o clipă colegul lui Mitică se ridică și ieși.

— Între noi doi! rinji Mitică. Din doi pași fu lingă biroul vecin. Ridică tranzistorul izbîndu-l de colțul mesei. Se auzi un cîriit apoi liniște! Mitică își șterse fruntea apoi se așază senin la locul lui. Cind se întoarse colegul, Mitică lucra.

— L-ai închis tu?

— Eu? Nici n-am observat că nu mai cîntă.

Colegul îl luă, îl suci, îl învîrti, îl desfăcu, îl făcu la loc, ridicînd nedumerit din umeri.

— Pînă acum cîteva minute cînta!

— Ei, săracu'! Ca omul! Vorbește, ride, cîntă și deodată... pac!...

— Ce pac, Mitică? Ce pac? Că era bun-zdravăn!

— Toți sîntem buni-zdraveni, pînă într-o zi! rinji Mitică înțelept și cu subînțeles. Își isprăvi lucrul ceva mai tirziu. Se ridică, semnă condica și ieși.

— Ce toamnă frumoasă! își spuse Mitică. Și o luă agale prin Cișmigiu. Ce liniște! Nu se auzea decît foșnetul frunzelor care cădeau. Se așază pe o bancă. Ochii i se închideau. Un zîmbet de fericire i se întipări pe față. Deodată trei tranzistori îl încolțiră. Dintr-unul ieșea vocea Margaretei Pistolaru, din altul țîșnea vocea lui Luigi Ionescu, iar din al treilea Angela Moldovan...

— Și mi-am luat bunghîță... măi!»

Mitică se uită cu ochi înghețați în jurul lui. Cu tranzistoarele pe umeri, cele trei perechi se priveau galeș în ochi. Unul din tineri își luă partenera în brațe și înainte de a-i da sărutul gen «Lagardère», învîrti butonul tranzistorului. Se auzi un răcnet: «Șut... goooool!» Apoi cei doi se sărutară în extaz.

Mitică încercă o senzație penibilă. Alergă pe poteci și coborî treptele unui subsol cu indicație precisă. Cele două cabinete erau închise. Dintr-unul se auzi muzica unui tranzistor...

— «Foaie verde matostat, măi...»

Cind mîndra m-a sărutat, măi...»

Urcă scările în fugă. Își cumpără urgent un tranzistor, dîndu-și seama că nu mai era în pas cu vremea.

— Trebuie să fiu meloman! Trebuie să fiu meloman! își spunea Mitică. Muncea, mîncea, dormea cu tranzistorul lingă el. Răspundea cîntînd. După două luni, noul șef îl chemă să-l cunoască.

— Cum te numești mata?

— Tranzistor.

Șeful cu o figură destul de acră biți din cap nemulțumit.

— Tranzistor și mai cum?

— Tranzistor «Mamaia».

Șeful se făcu roșu ca un curcan.

— D-ta îți bați joc de mine?

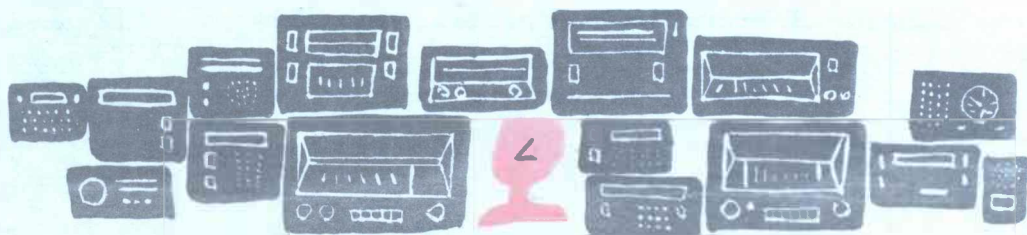
— Vai de mine! Cum o să-mi permit?

Și începu deodată: «Ochii mei, ochii mei, ochii mei, ochii mei...»

— Tovarășe, uiți unde te afli?

— Haida de, măi Lailaaaa!

Apoi dădu un răcnet de se adună toată întreprinderea: «Șut... goooool!» Mitică fu transferat la o întreprindere care lucra tranzistori pe bandă. De acolo fu scos la pensie pe motive de sănătate. În definitiv a fost absurd Mitică. Ce vreți? La urma urmei unora le place jazzul. Asta e!

CU RESPECT

Tovarășului Banhidi Ștefan
Director al întreprinderii „Steaua Roșie” - Zalău

Mult prea stimulate tovarășe Banhidi, mai sînt puține zile pînă la despărțirea noastră de bătrînul 1968, care va duce în sacul său și o mulțime de frumoase amintiri despre activitatea super-directorială, revărsată asemenea unui potop contemporan asupra întreprinderii pe care cu onoare, cinste, pricepere, abnegație și hocus-pocus, o conduceți.

În numele deosebitei stîme ce v-o purtăm, ne-am gîndit să ridicăm vălurile modestiei care vă caracterizează și în care plutiți de prea multă vreme, și să vă scoatem la suprafață pentru ca astfel să se bucure și ceilalți muritori, de realizările dv., obținute cu trudă. Ne-am gîndit să vă propunem forului ce se ocupă de inovații și invenții spre a vi se înmîna brevetul de inventator.

Prima și cea mai uluitoare invenție este aceea pe care am numi-o «Întreprindere proprietate personală»!... Sîntem siguri că această epocală născocire a unei minți directoriale din Zalău va zgudui pe cetățenii întregului dumneavoastră județ, poate chiar în măsură mai mare decît a zguduit fondurile întreprinderii pe care o iubiți și cu dragoste o buzurăriți.

Dar e momentul, mult stimulate tovarășe Banhidi, să pătrundem în complexul angrenaj al invenției sus pomenite. Sufletul, principalul angrenaj care stă la baza invenției, nu se numește nici bară de direcție, nici ambielaj, nici bobină. Poartă numele de «socru». Simplu: «socru». Și funcționează fără ulei, fără carburanți, fără curent. Invenția e pusă în acțiune de un corp-motor numit ginere. Ginerile este și singura sursă de energie, care acționează mașinăria numită socru. Iată sistemul de funcționare: să presupunem că socrul are nevoie de o casă. Apasă pe un semnalizator și apare ginerile. Adică dumneavoastră. În această clipă se declanșează un impuls electro-familial, și pe ecranul aparatului apare o frază luminoasă: «Ginerică, vreau o casă».

În secunda următoare, fraza luminoasă dispăre. Nu rămîne decît ginerile luminos. Urmează trei mișcări în flux continuu: telefon, dispoziți, executarea. Se apasă pedala directorială de ambreiaj și, rapid, în curtea socrului se revărsă primul stoc de impulsuri electronice: 30 de metri cubi nisip, 15 metri cubi balast, 2 000 kg var nestins, 34 tone piatră pentru fundație...

Urmează o explozie de bucurie! Invenția «Întreprinderea, proprietate personală» funcționează impecabil. Fericitul socru își îmbrățișează fiica, își îmbrățișează ginerile, îmbrățișează 8 000 bucăți de țiglă, 20 000 de bucăți cărămidă și alte materiale; «stas ginerică», sustrase magnetic din depozitul întreprinderii. Pentru ca totuși această electro-pungășie să

aibă acoperire legală, la «invenția-mamă» se cuplează o invenție-ependice: materialele să fie plătite la prețuri ridicole. Iar acolo unde impulsul magnetic arată «pericol», materialele luate — de calitate I și a II-a să fie trecute la prețuri de calitate a III-a.

Dacă invenția dumneavoastră s-ar rezuma numai la aceste simple impulsuri, încă n-ați avea șanse să deveniți celebru, lucru pentru care ne zbatem noi acum, și pentru care o să intervenim să se zbată și alte foruri. Formidabila dumneavoastră invenție, un adevărat robot, are un cîmp de acțiune mult mai vast. Ce Edison! Ce Marconi!... Ce Stephenson! Pofțiți, onorați specialiști și admirați adevărata invenție a secolelor. Se apasă pe un dispozitiv amplasat discret în mijlocul schemei, și țac!... muncitorii sînt împinși prin fluid electronic, din fabrică, acasă la socruleț. Se apasă ușor pe un alt dispozitiv amplasat invizibil pe tabelul de prime și țac! se execută curse ilegale cu camioanele întreprinderii pentru a se transporta socrului materiale și viței directorului. Evident, într-un fel este logic. Chiar și cele mai mari genii ale omenirii nu și-au dăruit viața exclusiv artei sau științei. Au mai avut desigur și o viață particulară, familială, căreia i s-au dedicat. Dumneavoastră, de pildă, tovarășe geniu, vă dedicați orele libere turmuluței personale de oi, în număr de aproximativ 20, care vă behăie tot felul de invenții: ba să le aduci hrana cu camioanele întreprinderii, din Jibou sau din Valea Miții, ba să le transferi din schema fabricii, o «frăulein» de gen masculin, care să se preocupe exclusiv de educația și blana lor, ba cite și mai cite.

Ei, tovarășe director, ar mai fi multe de spus despre «Întreprinderea proprietate personală», căreia i-ați dat viață și care sperați să vă aparțină pînă la adînci reclamații. Ar mai fi multe de spus, dar noi nu ne rezumăm decît la puține: țiglele fabricii, comercializate de tata socru, uși și ferestre prin care au zburat sume frumoșele, întrucît ele au fost construite în atelierele întreprinderii și cu materialele ei, ca și gardurile și porțile metalice. Ca și tuburile de beton sustrase, ca și cele 500 kg de tablă zincată, extrase, ca și... ca și... ca și... vorba cîntecului: «zi-le măi, măi, măi, zi-le măi, fiindcă-s d'alea de-ale noastre...» dar acum sînt ale voastre, tovarășe director, indiferent dacă le-ați luat pe veresie sau vi le-ați însușit pe mini-tarife.

Și fiindcă ne aflăm la sfîrșit de an, noi vă urăm belșug (dar nu în felul acesta), spor (dar mai cu milă) și îndeplinirea tuturor invențiilor (dar pe altă linie). Să sperăm că bădica Traian o să vă aducă niscaiva sancțiuni peste plan...

Cu stimă,
«URZICA»

EUGEN TARU

«SAMURAIUL»
(Ultima lovitură)

A. POCH

ALGEBRĂ și POEZIE

Cînd un colectiv de profesori și elevi pornesc de la același start în studierea unei discipline noi, oricine poate fi profesorul celuilalt. În asemenea cazuri, toate avantajele de cultură și de experiență ale profesorului față de elevii săi dispar, putîndu-se foarte bine întîmpla ca într-o astfel de competiție profesorul să nu fie totdeauna cel mai bun.

Aceasta este una din problemele pe care le ridică manualul de algebră superioară pentru clasa a XII-a reală, de I. Colojoară și A. Dragomir. Nu se pune în discuție faptul rigurozității științifice a materialului cuprins în manual, ea fiind examinată de specialiști, printre care ajunge să pomenim numele acad. Gr. Moisil. Dar adevărul științific se poate exprima într-o gamă variată de perceptibilități, potrivit cu nivelul de înțelegere și de pregătire a celor cărora le este destinat. Altminteri, masele de cetățeni cu pregătire medie n-ar putea niciodată pricepe esența marilor cuceriri ale progresului științific în tot ce are el mai modern.

Nu pledăm pentru vulgarizarea unui material științific adresat elevilor care, peste cîțiva ani, vor deveni ei înșiși specialiști în materie, dar pledăm pentru o metodă pedagogică care să ușureze înțelegerea și asimilarea adevărilor expuse din domeniul algebrei superioare. Am stat de vorbă cu cîțiva elevi și profesori, primii care învață și ceilalți care predau algebra superioară după manualul amintit. Peste tot aceleași obiecții, ca și cum toți ar fi fost elevi, obiecții din care desprindem următoarele:

— Nu se poate digera grindina de noțiuni noi, insuficient explicate și deci supuse confuziilor. Ce-ai zice, de pildă, de o clasă în care se predă geometria plană și în care atît profesorul cît și elevii ar confunda bisectoarea cu mediana, mediana cu mediatoarea și aceasta cu apotema? Se înțelege că, pînă la lămurirea și «intrarea în sînge» a acestor noțiuni, studiul geometriei plane n-ar putea merge mai departe. Cam așa se petrec lucrurile mai în toate clasele a XII-a reală. Profesorii se străduiesc să învețe alături de elevi, se consultă reciproc, încercă să traducă împreună demonstrațiile manualului într-un limbaj coerent pentru ei, devenind în cele din urmă colegi de clasă. În astfel de condiții, notarea în catalog de către profesor a «colegilor» lui devine cel puțin penibilă.

— Se știe că în matematică, asimilarea diferitelor capitole este ajutată și fixată prin exerciții sau probleme legate de conținutul capitolelor respective. Această pedagogică imbinare a teoriei cu practica este indispensabilă pentru formarea și consolidarea puterii de abstractizare a viitorului matematician.

Iată însă că în cursul de algebră superioară, pe care îl discutăm, există unele capitole lipsite de astfel de exerciții și probleme fixatoare. Motivarea este simplă: pînă acum nu s-a gîndit nimeni să le facă și, după cît se pare, nici în literatura matematică respectivă nu există. Toată lumea teoretizează.

Este, desigur, imbușurător că un uriaș spirit autohton de cercetare s-a abătut asupra matematicilor fundamentale, fapt care, probabil, a determinat și înființarea Institutului de Matematică, concretizat prin spațioasa clădire din calea Griviței. Dar spiritul de cercetare are cu totul alte obiective decît spiritul pedagogic, ceea ce I. Colojoară, unul din autorii manualului de algebră superioară, ar trebui să aibă în vedere, mai ales că domnia-sa este și cercetător și profesor universitar. Va să zică și pedagog!

Profesorii de liceu pentru clasa a XII-a reală trebuie deci, mai întîi, să înțeleagă materialul, să-l treacă apoi prin filtrele instinctului lor matematic și al pedagogiei personale, ambele formate în anii de facultate, cît și în cei petrecuți la catedră, și, în cele din urmă, să-l predea elevilor.

Este adevărat că în București a funcționat, pentru profesorii de matematici, un scurt curs de pregătire (de circa 15 zile) mai înainte de începerea școlilor și că această pregătire continuă o dată pe săptămînă, în cadrul unui cerc de matematici al profesorilor de liceu. Să zicem că în București, aceste măsuri suplimentare de instruire ar fi eficiente, dar ce se întîmplă cu provincia, unde profesorii de matematici sînt pușini și lipsiți de o anumită personalitate la curent cu noutățile matematicii moderne, care ar putea juca rolul de instructor?

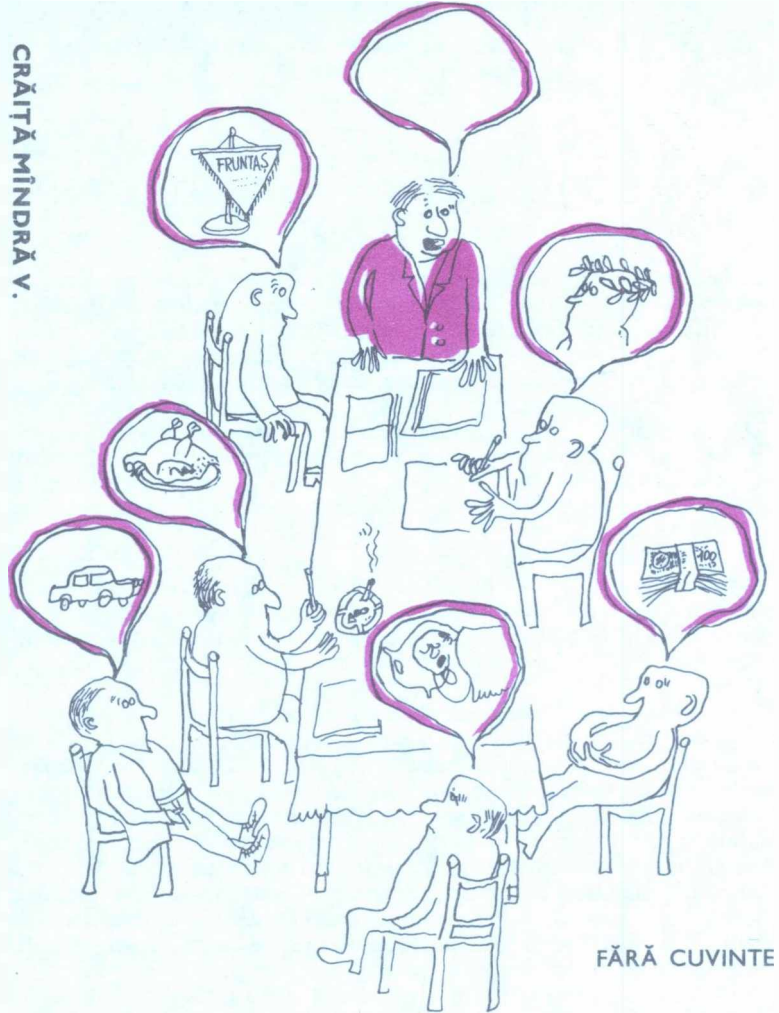
Iată și o altă întrebare: Ce se întîmplă cu elevii claselor a XII-a reală de la cursurile fără frecvență, care n-au la dispoziție decît manualul scris de I. Colojoară și A. Dragomir?

La nivel republican credem că este vorba de cîteva mii de eievi care n-au cum să treacă bacalaureatul fără cunoștințe digerată de algebră superioară. Accentuăm asupra adjectivului «digerată» pentru că o soluție la care alcargă mulți elevi de clasa a XII-a reală este și aceea de a învăța manualul în «discuție pe dinafară». Ca pe un rol de teatru. Așa cum se chinuia să învețe gramatica română, Trăsnea, prietenul lui Ion Creangă.

Ce-ar fi să propunem unui poet de factură ceva mai clasică să versifice manualul de algebră superioară?

Versurile cursive și corecte din punct de vedere prozodic oricum se învață mai ușor pe de rost.

CRĂIȚĂ MINDRĂ V.

FĂRĂ CUVINTE

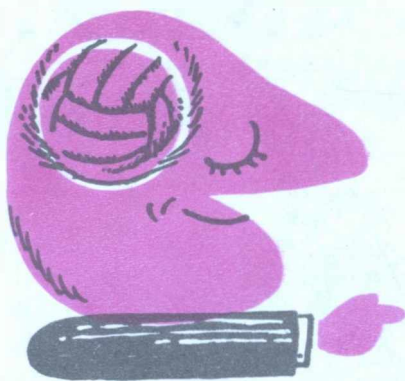
CONSIDERAȚII DE ORDIN PSIHOLÓGIC STÎND FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU MICUL ECRAN

Lumea, ca să știe pe ce lume e, a împărțit timpul în derivate ca zile, ore, minute și secunde... Televiziunea, văzînd lumea cît de dornică e după asemenea derivate, și-a împărțit emisiunile pe zile, ore și minute. Cumperi programul de Radio-tv și afli din timp ora cînd poți viziona ce-ți place. Apeși clapa, și gata! Ai în buricul degetului emisiunea preferată! Vrei să-l vezi pe Mickey Rooney? Simplu: la ora anunțată în program apeși clapa televizorului și-l vezi... pe Toma Alimoș! Vrei Răzbușătorii? Tot aia apeși: clapa. Și vezi că Televiziunea ți-a tras și ea clapa! Duduia Peel și mister Steed se răzbușă ceva mai tîrziu decît scrie în program. Vedeți deci că una-i apăsatul, și alta-i vizionatul. Asta înseamnă că programul e în avans față de micul ecran iar micuțul ecran e în contrast timp cu punctualitatea. Ba uneori, în chip de colac peste întîrziere, după întîrziere urmează Pauză. Pauza te urcă într-un mărfaș și te plimbă peste creste de munte pe care scrie... Pauză. Vezi stînci și izvoare care tot Pauză se numesc! Pînă și pe mărfaș tot Pauză îl cheamă! Dacă Televiziunea nu-și recuperează întîrzierile, ci dimpotrivă, le face și mai mari prin Pauză, tot am cîștigat ceva dacă ne-ar înșușința și ce creste vedem, ce riuri ne curg pe micul ecran sau măcar ce număr are locomotiva care trage trenul de mărfa în Pauză. În sfîrșit, cît ține pauza, iei un

carbaxin, îți pupi copiii din mersul mărfașului, (nu sări din tren tocmai pentru că ai copiii) și aștepți, calm, emisiunea pentru care ai apăsat pe clapă. Dacă ai auz normal, cîteodată auzi și niște zgomote ciudate care vin din studio și care n-au nici o legătură cu ceea ce vezi pe micul ecran. Îți spui că poate o tehniciană de sunet pisează nuci pentru baclava în timp ce pe ecran se transmite baletul Lacul Lebedelor. Poate un mașinist își rade barba cu mașina de tuns iarba în timpul unei contereințe despre civilizațiile dispărute.

Apropo, e ora 22! Imi închei impresiile întrucit, conform programului de Radio-tv, pe micul ecran e programat la ora asta un concert simfonic în sol minor pentru vioară și orchestră. Cu siguranță că prim-solist al concertului va fi... «Dănilă Prepeleac», programat cu o oră mai devreme dar împins mai tîrziu de «Contele Bobby», căruia și lui i-a luat locul... o conferință despre «Insuficiența respiratorie», nelăsată să respire pe micul ecran conform programului. Pînă cînd un asemenea obicei? Habar n-am! Asta-i o întrebare care face parte din emisiunea «Întrebări la care nu s-a răspuns încă...» Dar e încă timp! Pînă atunci iau carbaxin! Că-mi place să fiu calm cînd vizionez întîrzierile...

VASILE RADULESCU-CARBAXIN

DE TOATE DESPRE SPORT

Mai întâi citeva cuvinte despre istoria dicționarelor sportive. Primul dicționar de acest fel a apărut în timpul lui Adam și Eva. El trata despre două discipline sportive: aruncarea mărului de la o mie de metri, apoi fuga din rai pe 5 000 de metri garduri contra cronometru și contra șarpe.

Dicționarul rămas din vremea Omului din Neanderthal, vorbește despre aruncarea sulitei la țintă fixă: brontozaur, pleziozaur, dinozaur. Același dicționar ne vorbește și despre primul raliu, pe traseul: era primară, secundară, terțiară și retur. Concursul a fost câștigat de un autoturism «Pachiderm 1300» prevăzut în spate cu un motor de 60 de dinozauri puternice, patru viteze și marșarier când îl trași de coadă.

Ultimul dicționar care a fost găsit datează din vremea potopului. El conține un singur sport: ca-noe...

Revenind la dicționarul nostru sportiv, pasionaților care ne-au cerut să apară și la noi un Dicționar al fotbalului le răspundem: mai întâi să apară fotbalul...

Și acum, un scurt dicționar sportiv.

ALPINIST = sportiv îndrăgostit de femei: pornește totdeauna de la poale.

BOX = sportul cel mai ipocrit. Te bate cu mănuși. Noroc că nu e nevoie de mănuși de iarnă, că s-ar juca numai vara.

CATEGORIE COCOȘ = pumni de-ți merg fulgii.

CICLIST = unul care, cică face sport pe bicicletă. De fapt nu și-a adunat încă banii de mașină.

COTONOGAR = Rotulă pe post de minge. Ține și loc de coniac: vezi cinci stele.

Cotonogarul are proverbul său: «nu e pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește».

DIVIZIA C = sirba de căruță.

FLORETĂ = sport satiric. Pe bază de întepături.

GOLGHETER = unul care e aplaudat cu atît mai des cu cit are mai multe goluri în gestiune.

FAULT = situație în care adversarul este jenat. Se spune pardon cu coatele.

HIPISM = întrecere între mai multe salamuri de Sibiu... Nu participă și cei care se antrenează la «Calul Bălan».

LANTERNA ROȘIE = echipă care se mingieie cu zicala: cei de pe urmă vor fi cei dintii.

K.O. = unul trimis la munca de jos.

ÎNOT = sport în care se intră la apă ca și la fotbal.

MICROBIST = boală epidemică care se ia în troleibuzele care merg duminica spre stadion. Se manifestă prin răgușeală provocată de «hai băieții», «huo băieții», «Zi-i băieții». Boala e gravă intrucit produce complicații în condica de prezență a serviciului și a căsniciei. Nu se vindecă cu pastile de piramidon. Cu pastile de stadion.

MECI ÎN NOCTURNĂ = 'Ce ne trebuie? Ai noștri nu nimeresc poarta nici ziua.

MEDIC SPORTIV = (cugetarea unui coleg de breaslă) «Ce baftă, dom'le! Eu fac naveta București-Găești, și el București-Mexic...»

POLO PE APĂ = handbal cu igrasie.

PARAȘUTISM = sport în care ești cu atît mai apreciat cu cit ești mai des la pămînt.

PATINAJ = sport pe apă tare.

PATINATOARE = mini-jup sub zero grade.

PELUZĂ = colectiv de specialiști. Nu trebuie luați în seamă. Se poate greși și fără ei...

PELE = să nu vorbim de funie...

SĂRITURA CU PRĂJINA = sport care se practică pe terenuri speciale, pe stadioane sau în apartamente cu hol comun. În ultima variantă, dacă nu există prăjină, se sare cu... gura...

SCOR = uneori jerbă cu cifre.

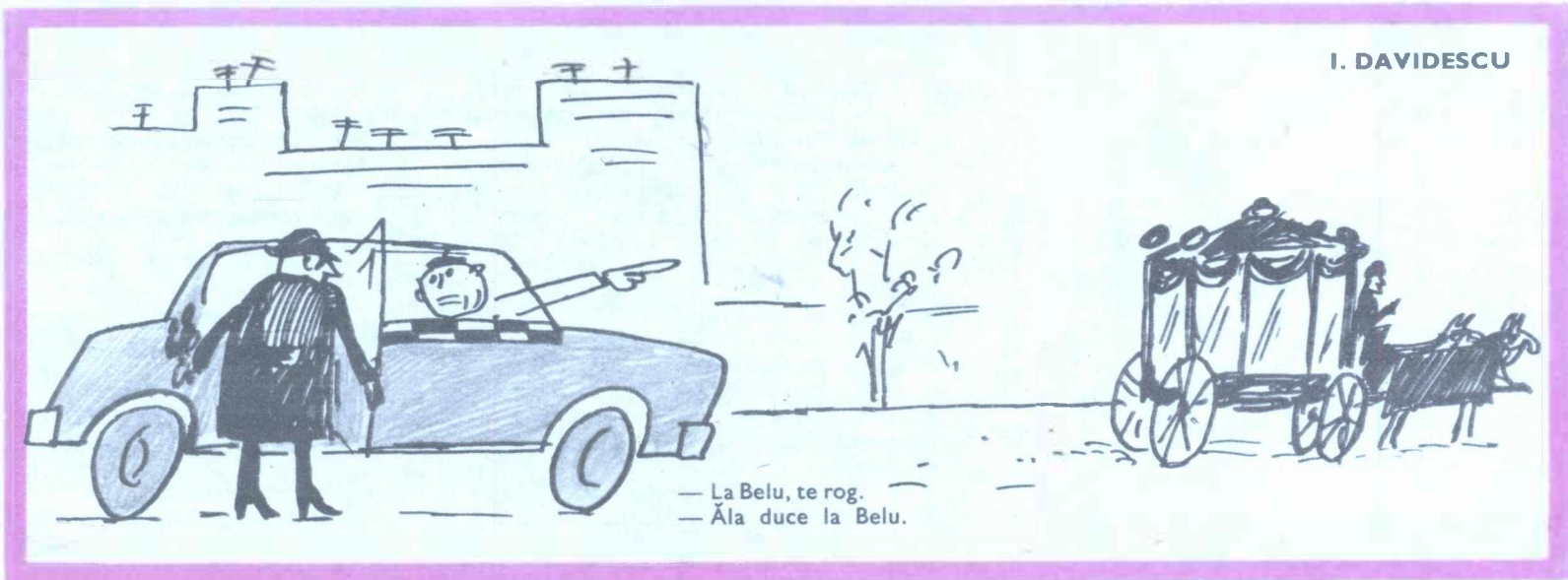
ȘAH = joc de inteligență și răbdare. O mutare poate dura și citeva ore. Dacă ar trebui și aprobarea Spațiului Locativ, o mutare ar dura 3—4 ani...

TEREN ACOPERIT = teren ideal pentru multe sporturi. Nu ne facem de ris față de dumnezeu.

TABELĂ DE MARCAJ = lectură cu carbaxin. Uneori, după lectură, regreti că nu ești analfabet.

VAGONULARAD = nu mai plînge baby...

VIAȚĂ NESPORTIVĂ = ce e val ca valul trece, ei rămîn la șpritul rece...

ION ANESTIN și B'ARG

— Noi care am murit la Mărășești!....

— Eu sînt Moș Crăciun!
— Hai sictir!....

AFIȘ TEATRAL

V. VASILIU

— ...Și te rog nu țipa la mine!
Aici nu-ți sînt... secretară!!!

VICTOR PIȚIGOI

Murăturile le-am pus eu. Ce-i drept, a contribuit și nevastă-mea. Eu am adus gogoșarii, ea a fiert oțetul, eu am spălat borcanul, ea a adunat cioburile, și uite așa, din borcan în borcan, ne-am pomenit într-o zi că nu mai e mult pînă la revelion și pregătirile încă nu sînt gata.

— Acum a sosit momentul să dovedești și tu că ești bărbat! mi-a spus dînsa.

Eu pot să dovedesc acest lucru în orice moment, cu livretul militar. Dacă vrei, și în actul de naștere scrie «sexul b».

— Dacă ești bărbat, ocupă-te puțin de organizare, insistă ea, că uite, n-au mai rămas nici două săptămîni.

Mobilizat astfel, am dat o fugă în interes de serviciu la Botoșani de unde am adus un purcel, am aranjat o deplasare urgentă la Drăgășani și o delegație bătrînă la Pitești.

— Bună și delegația ca aperitiv, zice nevastă-mea, dar vino și tu cu o idee, cum aranjăm casa. Să vedem unde așezăm musafirii.

Pentru cine nu cunoaște, voi explica aici că topografia noastră e simplă, dat fiind că ocupăm o garsonieră cu cameră pe hol și, chichinetă. Ținînd seama că în mod obișnuit revelioanele nu se fac în chichinete, era fatal să se desfășoare în cameră.

— Nu-i chiar atît de simplu, îmi explică pe îndelete însufletitorul meu din umbră. Mai întîi, trebuie să scoatem studioul pe balcon.

Din punctul de vedere al studioului e în

P R E

perfectă ordine, iar din punctul meu de vedere nu contează, pentru că oricum cu spondiloza mea la vară merg la Herculan. Zic:

— Trebuie neapărat să-l scoatem, draga mea?

— Trebuie, ca să punem în loc masa mare de stejar masiv.

Judecînd după stejarul masiv, presimt că la Herculan voi face și un concediu de iarnă. Mă agăț totuși de ultima speranță.

— Dragă mea, dar tu ai uitat că noi nu avem nici o masă de stejar masiv!

— Am găsit una cu împrumut. Ne-o dă Mariana pe a ei.

— Și ea în timpul acesta mănîncă pe brînci?

— Nu fi stupid, ea pleacă cu trenul la Poiana, așa că-i interesată să ne dea masa, dacă-i împrumut rucsacul tău și bocancii, plus schiurile.

Întrezăresc o ultimă salvare: Strig:

— Eu n-am schiuri, iubito!

— Lasă că am aranjat și asta, scumpule, zice. Ne împrumută Drăgoeștii, că tot ei ne dau și scaune.

— Păi, ce interes au?

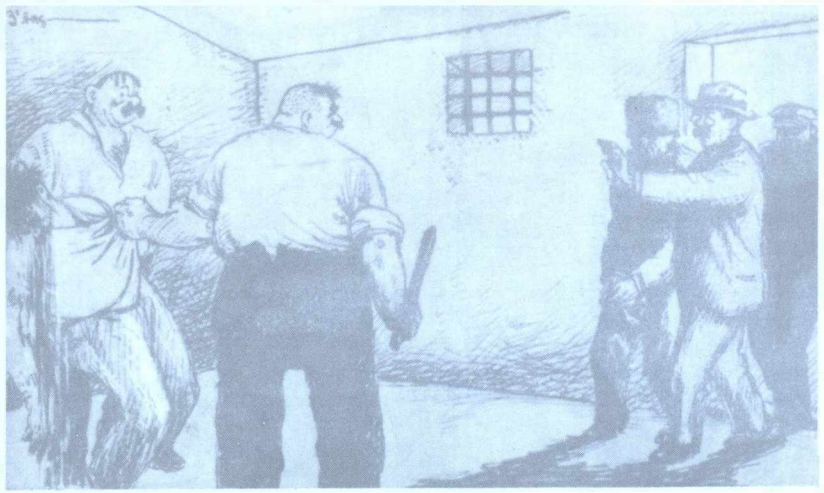
— Vezi, că m-am gîndit și la asta? Au interes pentru că le trebuie veselă pentru patruzeci de persoane. Le-am promis că le-o transporti tu, cu coșurile.

— De unde s-o transport?

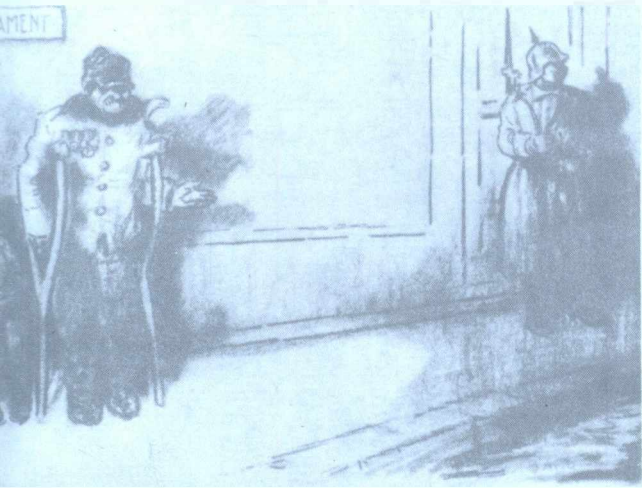
— Nici o grijă, că avem de unde. De la Georgești. Le-a rămas de la cununie, că au împrumutat de la o mulțime de lume și acum

— Dacă află proprietarul că aveți călduri, ne închide caloriferul!

— Opriți! Nu-i ăla vinovatul!
— Tirziu! ăsta a și mărturisit!

— Tată! Vorbește de tine!

Pom de Crăciun....

GĂTIRI

mai țin minte ce și cui să restituie. Au selă și pentru noi, și pentru Mihăeasca.

— Ce are Mihăeasca cu asta?

— Are, iubitele, are furculițe. Și nu dă furculițe, decît dacă dăm veselă. Așa că luăm selă cît mai multă, să avem și pentru Panai-cu, ca să ne dea magnetofonul cu benzi. e tot interesul...

În rezumat, fraților, de cîteva zile transport erite bunuri de larg consum dintr-un colț r-altul al Capitalei. Cine mă vede așa, cu e mai neașteptate obiecte, devine curios. n băgat de seamă discret că unii chiar mă mărăsc. Îndeosebi milițienii. Li se pare obișnuit că intru într-o casă cu rucsacul ldora de veselă, și ies de acolo cu sacoșe cărcate cu tacimuri. În plus, scena cu masa stejar masiv a adunat mulți curioși, mai ales locul unde masa a tamponat un «Fiat 1 100» e pretinde că trebuia să semnalizeze «la nga» cu nu știu cîți metri înainte de inter-

secție. Nu vă mai spun ce hărmălaie a ieșit din asta.

Dar cea mai teribilă hărmălaie a ieșit la mine acasă. Studioul stă în balcon pe dungă. Masa stă în lift, pentru că nici acum nu înțeleg cum de nu poate să iasă dacă a putut să intre. Și poate că-i mai bine că nu iese, pentru că oricum în casă nu e loc. Pachetele, scaunele, sacii, aparatele de tot felul stau ca la magazie. Am încercat să mă odihnesc pe un rucsac și m-a înțepat îngrozitor o furculiță atît de adînc, că trebuie să dau pantalonul la stopat.

— Ce facem? strig. Unde dormim acum?

— Am avut eu grijă și de asta, mă conso-lează nevastă-mea. O să dormim la niște vecini.

— Crezi că ne primesc?

— Sînt interesați: le-am promis pentru asta să le fac rost de două picupuri și un televizor. Mi le dă o colegă dacă-i fac rost de tîribombe luminoase, pe care...

Am leșinat.

Cînd m-am trezit din leșin, aveam un tremurici permanent. Eram într-un pat de spital, iar un doctor foarte cumsecade căuta să mă liniștească.

— Fii pe pace, asta nu durează mult.

— Sînt pe pace, zic, dar te rog, doctore să dureze două săptămîni în cap.

Aici e bine. Paturile sînt acceptabile. Nu te înțepă furculițele. Și în plus, vă rog să mă credeți, nu se fac cine știe ce pregătiri de revelion în saloane...

ÎNFUNDAT....

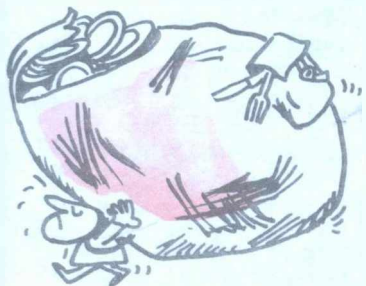
Baza Putineiu, aparținînd de Industria vinului-București, a deschis lupta împotriva alcoolismului. Prima salvă care a anunțat începerea campaniei, a fost trasă într-un șir de butoaie, care conțineau înmiresmata licoare a lui Bachus. Apoi s-au mai tras cîteva salve, în alte șiruri de butoaie, după care, înnebunit de groază, Bachus a țîșnit dintre doage, urlînd: «Opriți! Opriți! Rămîn fără adepți!...».

Și responsabilii bazei au oprit pentru cîteva minute campania anti-alcoolică. Rezultatele s-au dovedit uluitoare: s-au distrus 168 de mii litri de vin pichet!...

La analiză, s-a constatat că salvele conțineau praf de neglijență, alice de nepăsare și conștiință pulbere...

Pentru că nu s-au respectat normele de preparare și fermentare, 168 mii litri de vin s-au dus pe apa sîmbetei...

Vorba e, cine plătește?... Că la un vin, tre-buie să fie totdeauna cineva care face cinste...

PUNERE LA PUNCT

de TRISTAN BERNARD

Se consideră că această poveste a fost demult lichidată. Dar, pentru că trebuie să revenim asupra ei, sint necesare anumite precizări.

Adam și Eva se plimbau într-o grădină zoologică, pe care o numiseră Eden, probabil pentru a atrage lumea. De altfel acolo nu venea nimeni și probabil că proprietarul a avut un spate lat pentru a fi reușit să instaleze o grădină zoologică într-o țară care nu avea decât doi locuitori. E drept că cheltuielile de instalare erau minime. S-a renunțat la îngrădirea animalelor sălbatice, așa cum se procedează în grădinile zoologice obișnuite, unde lei și tigrii sint prezentați vizitatorilor plătitori ca animale periculoase. Nu erau, deci, nici un fel de îngrădiri, bariere, nici etichete injurioase în care lupii sint tratați drept lupi vulgari și panterele drept pantere comune. Pe cîntea mea, un muzeu foarte interesant cuprindea scheletele citorva animale post-diluviene.

În privința animalelor antediluviene, acestea rătăceau liniștite pe alei. Cele mai interesante erau elefantul cu cap de muscă, rinocerul-veveriță și șoarecele cu două cocoșe.

Atotputernicul a fost foarte generos cu soții Adam. Le-a spus:

— Vă dau intrare liberă. Puteți veni aici oricînd. Nu vă dau bilete pentru că voi fi la poartă și vă recunosc. Vă cunosc ca și cum v-aș fi făcut eu. De altfel confuziile nu sint posibile, voi fiind actualmente singurii oameni pe pămînt. Veți face în grădină orice doriți. Veți da de mîncare focilor, vă veți plimba pe elefant, pe cămilă, în trăsurica struțului. O singură recomandare: nu vă atingeți de arborele meu fructifer. N-am decât unul și țin la el. N-a mărturisit niciodată pentru ce ținea atît la pomul lui fructifer, dar asta era treaba lui.

Soții Adam profitară de permisiunea dată și, curînd, fură văzuți tot timpul în grădina zoologică. N-aveau nici o altă distracție. Nu cunoșteau pe nimeni. Trebuia într-adevăr să nu fi avut nici o relație pentru ca să întrețină legături cu un șarpe, pe care îl întîlniră șuierînd pe o alea Adam îi spuse:

— Ce? Te crezi la grajd? Astfel se angajă conversația. Discuțiile dintre acest cuplu naiv și o reptilă fără ocupație nu puteau duce decât la proiectele cele mai ușuratică. După 15 zile de pâlăvrăgeală, șarpele îi sfătui să mînince un măr. Cînd Atotputernicul observă că lipsește un fruct din pomul său, fu profund șocat nu de faptul în sine, căruia nu-i dădea importanță capitală, ci de procedeu. Se mulțumi să-i roage pe soții Adam să nu mai calce în grădina zoologică.

Adus la proporțiile lui reale, acesta este incidentul despre care s-a vorbit atît.

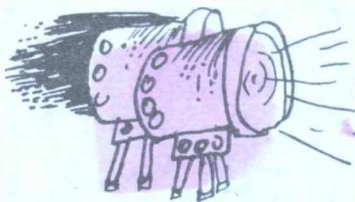
Traducere de S. Ch

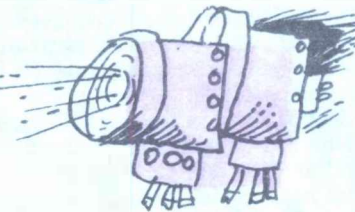
FL. LAZĂR

— Zece tablouri am aici: acum lucrez la al unsprezecelea!...

SUB REFLECTOR

- Dacă vrei să distrugi cea mai veche «prietenie» între doi actori, mărește-i unuia salariul cu 25 de lei.
- Cronicarul Y are un suflet «exceptional»! Dacă vede un actor în ștreang... zice că se dă în leagăn.
- Contabilul nostru pe actorii în vîrstă vrea să-i scoată la pensie, iar pe cei tineri să-i lase ... fără pensie.
- Gordon Craig vroia teatrul fără actori. «Super-specialiștii» noștri vor actori fără teatru.
- — Cînd va juca și Georgică primul rol

principal, eu îi voi face cadou o sticlă de țuică.

— Pînă atunci ajunge țuică... «bătrînă».

- — De ce actorul T. umblă din teatru în teatru?
— Dacă n-are examen de... «stat»!
- *Bilbieli la un spectacol.*
În loc să spună «Păștea vaca-n iarba noastră» a spus: «Păștea iarba-n vaca noastră».
- — De ce-i așa de supărat directorul teatrului vostru?
— Săracul! De cînd i-a luat mașina a ajuns să conducă... instituția.

- — Am auzit că pe actorul X îl mută la Filarmonică.
— De ce?
— Că-i cel mai mare «trombonist» din teatrul nostru.
- — Să trăiți, maestre!
— De ce-i spui «maestre»?
— Ah! Mi-a fost profesor de regie la Institutul de cinematografie. Nici nu știi cît a învățat de la noi?!

MIRCEA STROE

M-a făcut mama un geniu

de AL. LĂPUȘNEANU

Mai întâi, nu e nimic de ris în chestia asta, deși e o schiță umoristică în Urzica. Și faptul că o semnez eu, Săndel, în vîrstă de 9 ani și 2 luni, să nu vă mire. Că doar nu era să aștept să mă fac băiat mare ca Nicuță Tănase! Fiindcă eu, de mic, m-am născut... mare. Frumos, deștept și talentat. Ce, n-ați auzit de Shirley Temple, Robertino, și alți copii minune? Așa sînt și eu! Păi dv. nu o știți încă pe mama, care este agenția mea de publicitate: «Vai doamnă Ics, e un copil excepțional!» După această prezentare tip OSTA, urmează o mostră spre convingere, adică mă produc eu în unul din domeniile artei, științei sau culturii. După care madam ICS, convinsă mai mult de dulceață și de cafea, pleacă năucă de admirație să ducă-n lume vestea geniului din apartamentul 97. Toate vecinele, cunoștințele, neamurile și călătorii din troleibuzul 84, mă știu. Toți se minunează admirativ, de ce zace în capul meu. Și toate astea fiindcă mama se ține de el. Ea mă face, mă finisează. Că geniu, e clar că sînt la bază. Doar mama știe cel mai bine. Ce, nu m-a făcut ea? Încă din epoca cînd măsuram vreo 60 cm înălțime și învățam limba maternă cu tata, mama a fost străfulgerată de o idee, în timp ce eu scoteam cu o dicțiune perfectă, niște expresii ca: «Bu — bu!... Ga, ga!...»

— Să știi că are talent la limbi străine! a hotărît dînsa.

Și după cîțiva anișori, cînd toți copiii bat cercul, eu am început să-mi bat capul cu Madame Cruchon și limba lui Adamo.

— Je suis, tu es, il est...

— Cine zice, ăla e!

Apoi pe vremea grădiniței, cînd să gust și eu, ca ceilalți copii negeniali din bucuriile balonului rotund sau a zmeului cu coadă, a apărut și Frau Bau-Bau. Tot cu ora. În ora mea de joacă:

— Ich bin, du bist, er ist...

Toți bat mingea... eu sînt trist! Numai mama e veselă:

— Ah! mîncă-l-ar mama de poliglot!

Bineînțeles și Frau ca și Madame și-au dat demisia rapid deoarece pînă și Azorică avea mai mari aptitudini ca mine.

Dar mama nu se descuraja. Fiind un geniu, a fost destul să încerc într-o zi trompeta și tobița lui Gigel, băiatul vecinului.

— Tii, ce ureche are copilul! i-a spus tatei.

— Te cred. Că era să i-o lungești azi, cînd a adus numai un 9 la matematică.

— Îl persecută profesoara, dragă. De invidie. Că al ei nu știe decît mingea și praștia.

Astfel, în timp ce Gigel a primit un trenuleț, Petrică un helicopter, eu am primit un pian cu coadă. Bun și ăsta, în lipsă de altă joacă. Prima dată, cînd am intrat în clapele lui a ieșit ceva de s-a adunat ședința de bloc. Au crezut, săracii, că s-a spart țeava de apă caldă, a explodat aragazul și a căzut liftul de la etajul 10, toate la un loc. Eu pe genunchii mamei, descompuneam pianul.

— Să nu-l deochi, madam Octavă, face mama către noua mea profesoară. Vezi cum seamănă cu Chopin, cînd era mic?

Cînd văd pe geam copiii la derdeluș, n-am nici un chef de pian și cad în nostalgie. Mama se topește de fericire:

— Vezi ce gînditor e, la vîrsta lui? Visează compoziții mari!

Ca s-o conving la ce visez eu, iau pianul în primire, de parcă vreau să scot din el tot ce-a montat acolo Dl. Bösendorfer. Dar la mama e clar:

— Are înclinații wagneriene! Cu puțin studiu scoatem din el cel puțin un laureat la festivalul internațional

Pînă atunci însă, îmi scoate sufletul madam Fa-Sol. Și cîcă, tot nu depun suflet suficient!

Seara, după școală, toți copiii aleargă, se joacă de-a wikingii, bat țurca, numai eu bat tactul în trei a patra.

Dar geniul meu se dezvoltă. În toate domeniile și în toate orele, că am s-ajung să mă joc numai între 1 și 4 noaptea. În somn.

(urmăre în pag. 12)

Sport cosmic

*Pare bolta înstelată
Un gigantic stadion
Și azurul fără pată
Îi servește drept gazon.*

*La intrare se expune
Un afiș din curcubeie
Că accesul la tribune
Azi e prin Calea... Lactee.*

*Jos, la casa de bilete,
Stau asteroizi grămadă,
Iar trei gureșe comete
Fac obișnuita coadă.*

*Dovedindu-se isteasă,
O planetă mai bătrînă
Se așează drept în față
Ținînd Gemenii de mină.*

*La peluză stă cuminte
O steluză nu prea grea
Ce-a venit mai dinaintea
Cu-n mileniu și ceva.*

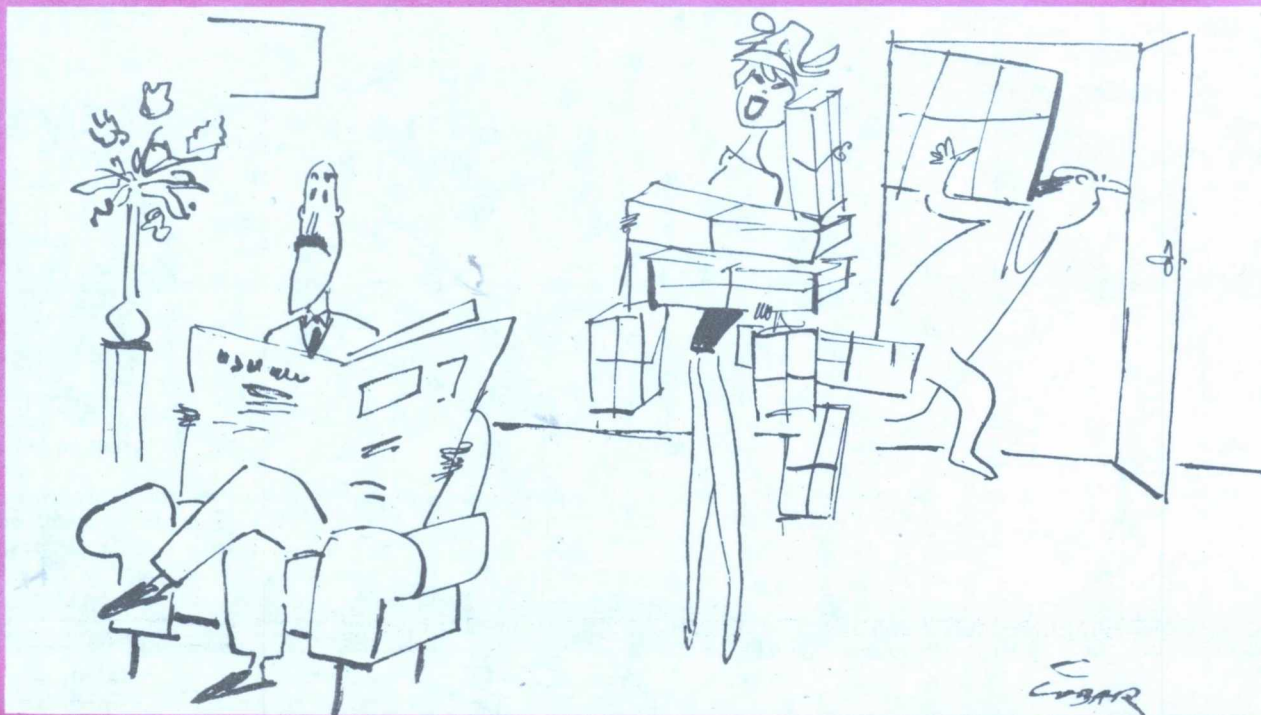
*A rămas biata-n picioare
Într-un colț îndepărtat
Că, fiind rătăcitoare,
N-are locul rezervat.*

*Toti de stadion așteaptă
Fremătînd de nerăbdare
Că prin Univers o șoaptă
S-a întins fără-ncetare.*

*Pe Pămînt, în sport, domină
(Scrie chiar cosmo-gazeta)
Cea mai nouă disciplină:
Săritura cu racheta.*

V.D. POPA

NELL COBAR

— ...dragul meu, te-am scutit de o gafă ireparabilă: tu ai fi fost în stare să uiți că mîine e ziua mea...

Despre interviu

de SADI RUDEANU

Am citit sau am asistat în ultimii ani la o sumedenie de interviuri acordate de diverși actori, cîntăreți de-ai noștri, instrumentiști, sau de către unii participanți la diverse concursuri. În ce privește pe aceștia din urmă, am ajuns la concluzia că, dacă unii dintre cei care întrebă au întrebări tip, există și printre cei care răspuns unii care au răspunsuri tip. Exemplificare:

Talentatul trombonist de jazz, Dore Misol, s-a întors de curînd din orașul Trombonia, unde a luat parte la un concurs de trombon. După cum se știe, el a obținut aici o frumoasă mențiune.

La sosirea sa pe aeroportul Băneasa, am adresat talentatului trombonist Dore Misol câteva întrebări:

REP.: Ce puteți să ne spuneți, acum, cînd ați coborît din avion?

D.M.: Sint fericit că mă văd iar acasă!

(De fapt s-a zbatut din toate puterile ca să plece. Mai ales că era la concurență cu alt trombonist, dar l-a învins cu un unchi. Acum, cîcă e fericit că e iar acasă, deși a lipsit exact cinci zile).

REP.: După cite știu, ați obținut un succes!

D.M.: O, da. Deși s-au dat numai trei mențiuni, eu am luat una dintre ele! Așa că, desigur, e un succes! Din trei mențiuni să iei una, este totuși... *(Că s-au dat și trei premii, nici nu se pomeneste).*

REP.: Da, sigur, este o realizare.

D.M.: Am avut și ghinionul că am fost răcit, și nu am putut să suflu la adevărata mea valoare!

(Întotdeauna mențiunile se datoresc răcelii, gripei, temperaturii ridicate, crizei de ficat, oboselii drumului și niciodată faptului că ceilalți au fost mai buni).

REP.: Au fost mulți participanți?

D.M.: O, da... Șase... sau nu... șapte... Al șaptelea însă n-a obținut nimic. Știți, el venise cu trompeta, nu știa că-i concurs de trombon! O confuzie! Așa că a căzut! Ce să-i faci? Succesul cere muncă, pregătire asiduă, talent...

REP.: Bine, dar el a căzut din alte motive...

D.M.: A, nu, spuneam așa... Ce, nu-i just?

REP.: Ba da, cum să nu... În general, cum a fost concursul?

D.M. (oftează): A, foarte greu! Gîndiți-vă, am avut de întrecut (și nu i-a întrecut) tromboniști ca Pall Mall, Philip Morris, din Anglia, Kent, a fost foarte greu! Plus juriul care n-aș putea spune că a fost cu totul imparțial!

(Și astfel mențiunea lui devine un fel de mare premiu, ceva care se cîștigă o dată la o sută de ani).

REP.: V-a plăcut orașul?

D.M.: Da! Este un oraș cu vechi tradiții tromboniste, cu un public foarte exigent. Aplauzele obținute de mine în bucata muzicală gen «beat» mi-au dovedit că am reușit să-i satisfac.

REP.: Ați cîntat-o singur?

D.M.: A, nu, cu orchestra, la sfîrșit, cînd s-a dat concert!

REP.: Atunci de unde știți că v-au aplaudat pe dv?

D.M.: M-au asigurat membrii delegației noastre care m-au însoțit la concurs!

REP.: Cine erau?

D.M.: Nu le rețin numele la toți, dar știu că erau opt!

REP.: Au concurat și ei?

D.M.: Nu vă spun? M-au însoțit!

REP.: Da! Și cum v-ați petrecut timpul liber?

D.M.: A, extrem de rodnic! Am vizitat orașul, și bineînțeles, expozițiile, muzeele de artă, monumentele...

(Nici unul nu calcă vreodată într-un cabaret, bar, nici unul nu vede niciodată strip-tease. Toți se duc la expoziții și muzee).

REP.: Ce ne mai puteți spune?

D.M.: Că am învățat foarte mult! Asemenea confruntări sint extrem de binevenite pentru că înveți lucruri foarte prețioase!

(Exact același lucru l-a spus și în urmă cu patru ani, cînd a luat tot mențiune. Dar fraza respectivă nu trebuie să lipsească, deoarece omul vrea să se mai plimbe).

REP.: Deci v-ați întors cu un bagaj prețios de învățăminte?

D.M.: Ooo, un bagaj extrem de prețios!

(Se refera poate și la faptul că are în bagaj un magnetofon, un transistor, două fișuri și alte învățăminte).

REP.: Ce proiecte aveți?

D.M.: (să le vîndă) Să mă pregătesc pentru concursul ce va avea loc la anul, și în plus... să devin tată! Voi avea în curînd un copil! *(Chestia cu copilul îi determină pe cititori să-l ierte total și-l face simpatic tuturor.)*

REP.: Vă felicit din suflet și vă doresc mult noroc!

D.M.: Acum vă rog să mă iertați, peste un sfert de oră am planificate orele de studiu!

REP.: Cum, nici nu v-ați întors bine și reîncepeți studiul?

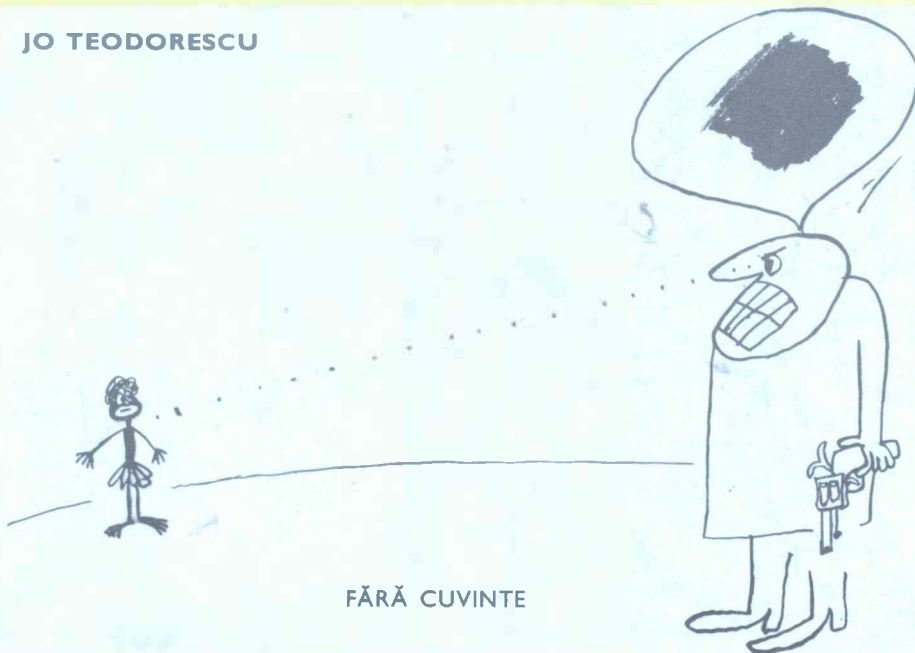
D.M.: Dragul meu, acesta este secretul succesului! Muncă, și iar muncă, studiu intens!

(Și se duce direct la un coniac, unde îl așteaptă amicii de studiu...).

REP.: Vă mulțumesc pentru participare la interviu!

D.M.: Cu plăcere, nu mi-am făcut decît datoria! Îmi pare bine că v-am putut fi de folos!... Pofțim și o poză, poate-i faceți loc!

JO TEODORESCU

FĂRĂ CUVINTE

M-A FĂCUT MAMA UN GENIU

(urmare din pag. 11)

Lecțiile de balet clasic, mi se trag de la șotron. Eu am sărit într-un picior și mama a sărit în sus cu concluzia:

— Are suplețe și eleganță! Scumpul meu balerin! Pină nu te văd în «Lacul lebedelor» nu mă las.

Și nu s-a lăsat, cu profesor cu tot, toată vara. Toți copiii înotau în lacul Snagov, eu înotam în «Lacul lebedelor».

Acum m-am apucat și de literatură. Scriu și versuri, și proză. Bineînțeles, după ce îmi scriu temele pentru școală. Și am încă un profesor, pe tata, după Telejurnalul de noapte. Dar fac progrese. Dovadă că am scris această schiță. Noapte bună, părinți!

ALEX. LĂPUȘNEANU (cel mic)

P.S. Vă spun un secret, dar să nu afle mama, că-mi mai pune un profesor. Cu schița asta, deși umoristică, să fim serioși! A scris-o tot tata...

Deși nu are grădină, Sanatoriul din Cighid, județul Bihor, a angajat un grădinar pentru a se conforma schemei.

— Domnilor, cred că este vorba de o neînțelegere....
Dînsul e grădinarul nostru!!!

M. GROSU

— Cum? A-nceput să ningă?... Păi grăbiți-vă: trebuie să începe lucrările de reparare a străzilor și trotuarelor!

DESCULȚI

Școala generală Nr. 2 din Zalău, județul Sălaj, are clase frumoase, cu parchet pe jos și o curte plină de noroi.

Ce legătură există oare între clase și curtea școlii? Răspunsul vi-l dăm noi.

Curtea școlii fiind plină de noroi, tovarășul director al școlii, Făgărășanu, a hotărât — pentru a nu se murdări parchetul din clase — ca elevii, cînd vin din recreație, să-și lase încălțămîntea la ușă, și să intre în ciorapi la ore.

În felul acesta, copiii, în afară de faptul că se chinuiesc cu descălțatul și încălțatul, nu se mai pot recrea în cele 10 minute deoarece își pierd tot timpul cu această disciplină sportivă.

În plus, imaginați-vă ce aspect civilizat are o clasă în care toți copiii stau în ciorapi, ce plin de demnitate arată un elev care iese la tablă în ciorapi, și ce moral ridicat li se insuflă acestor copii care capătă un asemenea respect pentru o pardoseală care nu poate rămîne curată decît cu prețul descălțării lor. Deși nu sîntem de specialitate, nu credem că este foarte pedagogic să aplici copiilor asemenea metode.

Poate că tovarășul director Făgărășanu, în dorința lăudabilă de a menține parchetul curat, ar fi putut găsi alte mijloace: să-l acopere cu niscaiva linoleum, sau altceva, să pună un ștergător la ușă, sau, și mai bine, să pietruiască curtea școlii. Pentru că, și mai necesar decît să salvezi parchetul de noroi, este să-i salvezi de noroi pe copii. Și implicit, salvezi și parchetul.

Oricît ar fi de curată pardoseala în clase, cine-i vede acum pe acești copii plecînd de la școala lor nu-și poate face o prea bună idee despre curățenia școlii.

Deci, scoateți noroiul din curte, nu copiii din pantofi!

MIRCEA TOTH

URZICO,

Casa din Popa Tatu nr. 41 aparține familiei Morzovan, compusă din tată, mamă și fiu! În apartamentul vecin locuiesc doi chiriași, oameni în vîrstă care, într-o dimineață, s-au pomenit cu proprietarii în ușă. Și cit ai zice pește sau nici măcar atît, stimabilii au pus mina pe mobilier și l-au aruncat, cu gesturi largi, în curte. Apoi au pus mina pe locatari și i-au scos afară și pe ei. Iar în locul rămas... vacant și-au introdus lucrurile lor, plus pe dumeleor.

Văzîndu-se sub cerul liber și foarte înnourat, chiriașii catapultati s-au adresat organelor în drept care, imediat, au luat măsurile corespunzătoare. Acum, cei doi vîrstnici sînt din nou în casă, dar la fiecare zgomot tresar cu ideea de ce se mai poate întîmpla dacă-i apucă pe Morzovani fandacsia.

Cu acest prilej s-a realizat barem ceva: s-a făcut o legătură directă între strada Popa Tatu și... Codrul Vlăsiei!

S. Corneliu,
Loco

URZICO DRAGĂ,

În unele secții productive ale Combinatului chimic din Craiova s-au creat stocuri exagerate de materiale care nu sînt folosite (nu le vine rîndul, că prea sînt multe) și a căror valoare atinge niște cifre că te prinde amețea cînd le pomeniești. Printre aceste materiale se află sumedenie de piese de schimb pentru instalații, un soi de grătare denumit «V 2 A» și aproape o jumătate de tonă de barită. Uite, astfel stau înțepenite ca niște obiecte de muzeu, piese după care poate că oftează adînc alții care le duc lipsa.

Ar trebui ca onor conducerea Combinatului chimic din Craiova să «dizolve» rapid actuala stare de lucruri, dar, atenție, nu pe cale chimică!...

F. Dragomir, Craiova

URZICO,

Să-ți spun cite ceva despre niște plimbăreți. Întreprinderea minieră «Moldova Nouă» posedă citeva auto-

vehicule destinate transporturilor de serviciu. Noroc însă că există și excepții, că altfel ce se făceau acei care au diverse treburi personale prin împrejurimi. Nu avea șeful contabil cu ce să plece în comuna Socol ca să-și cumpere un porc, nu avea nici directorul adjunct cu ce să se deplaseze împreună cu doamna la Vinju Mare să-și viziteze feciorul ș.a.m.d.

Într-un cuvînt, în asemenea ocazii autovehiculele exploatării se transformau în taximetre fără taxă, că doar benzina și uleiul se achitau din portofelul întreprinderii.

Se pare însă că, pînă la urmă, onorabilii călători au fost nevoiți să achite costul voiajurilor ca să se sature o dată pentru totdeauna.

Acum sper că sistemul nu mai este practicat. Că, vorba ceea, abuzul nu merge de multe ori cu microbuzul!..

I. Plopu, Moldova Nouă,
jud. Caraș-Severin

URZICUȚO!

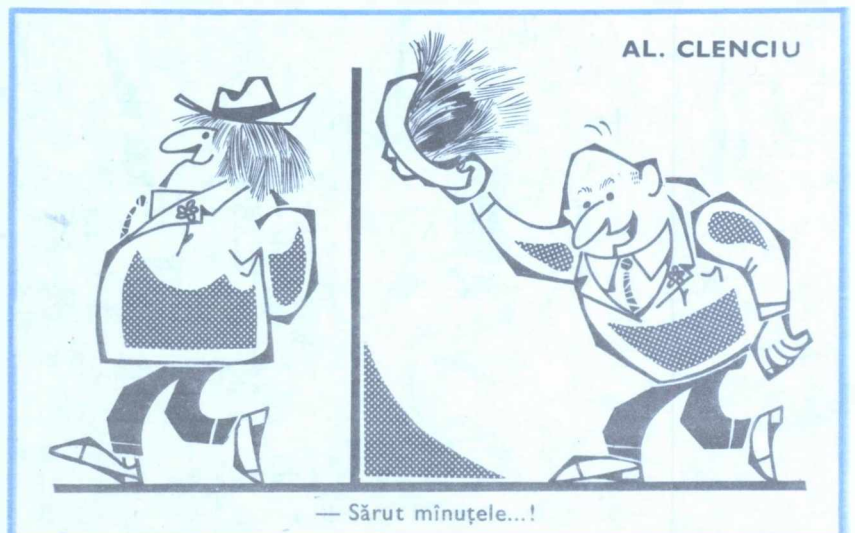
Mulți dintre noi avem dreptul să primim tichete pentru lemne și cărbuni. Lemne sînt, cărbuni așîșderea, dar tichete nu-s! Adică sînt, dar n-are cine să le ia de la sediul județului. Concret, organele comerciale din județul Mehedinți au cerut din vreme Consiliului popular Baia de Aramă să emită o decizie de numire a unui delegat care să ridice tichetele.

Consiliul respectiv a trimis la județ decizia de numire a unui reprezentant, dar nici pînă la ora actuală omul nu s-a prezentat la fața locului. Poate că s-a rătăcit pe drum, poate și-o fi zis că și fără el se poate face treaba, poate că cine știe ce altceva o fi la mijloc, fapt este că, din cauza neprezentării acestui delegat, tichetele pentru lemne și cărbuni n-au ajuns la Baia de Aramă, motiv pentru care, în multe case, soba a ajuns să țină loc de frigider.

Dacă omul numit în decizia cu pricina e ca și dus, întrebăm și noi: «N-aveți un delegat în plus?»

Mai mulți cetățeni din
Baia de Aramă,
jud. Mehedinți

Rubrică redactată de
DAN MANOLESCU

AL. CLENCIU

— Sărut minuțele...!

MELOMANII
„ROHAC“ (Bratislava)

— Trece printr-o criză de creație
„EULENSPIEGEL“ (Berlin)

①

②

③

④

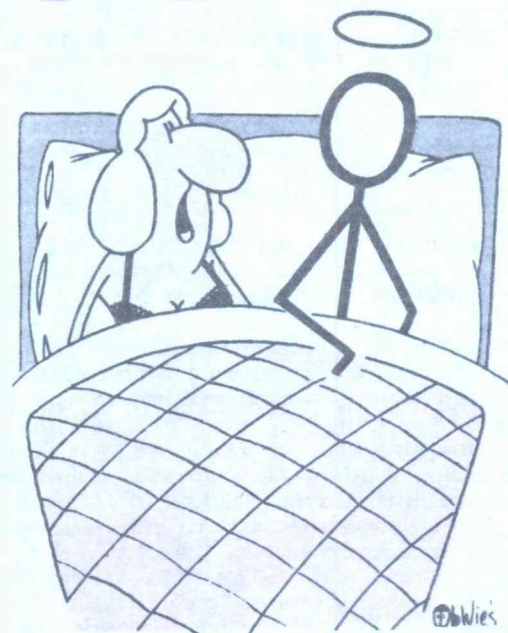
FĂRĂ CUVINTE

„LE RIRE“ (Paris)

- Puneți-vă în situația noastră! Frizeria are un plan financiar care trebuie îndeplinit.

„KROKODIL“ (Moscova)

— Ei, ei, nu fi atât de sfânt.

„KARUZEL“ (Lodz)

UMOR

EXTERN

POȘTA

REDACȚIEI

VICTOR ROMĂNESCU — Băbeni, jud. Vilcea.

Fabula «Leul și măgarul» are un final bun. Păcat că pină la el ați ales o cale prea lungă și în special bătută.

EMIL CREMER, Loco
Poezia adresată coșului a ajuns la... destinatar. Reveniți cu o temă mai veselă.

MIRCEA VODEANU, Loco.
Schita (în care sînt incluse numele unor umoriști) are haz mai mult pentru noi, decît pentru cititori. Trimiteți altceva.

NELU CRIVEANU, Brașov
Am reținut trei epigrame. Foarte bune. Mai trimiteți.

M.P. CERN, Dolj
Dintre anecdote, una singură:
● Unui cetățean i se stricase aparatul de radio. Mergînd să-l repare, vede un atelier cu firma «Schimbăm piese radio». După ce cugetă o clipă, omul pleacă, zicîndu-și: — Aș, nu și-au găsit ei prostul...

VASILE LABONȚIU, Orașul Dr. Petru Groza
Cupletul «Minuni cosmice» e în... aer. Epigramele sînt la pămînt. Căutați o cale intermediară.

MĂNASIE BUTARU, Timișoara, ION VOICILĂ — com. Miheșu de Cîmpie, jud. Mureș

Părerile dv. despre femei sînt exclusiviste. Ați exclus mai ales faptul că nu sînt toate femeile așa cum le vedeți dv.

ROLAND POPESCU, Timișoara
Nu știu de ce credeți dv. că poezia «La mănăstirea Putna», ar putea să apară la «Urzi-ca»? Controlați dacă nu cumva ați greșit adresa...

ADRIANA VASILIU, Birlad
Ne întrebați «cum ar trebui să fie un desen ca să poată vedea lumina tiparului». Nu există decît un singur răspuns: trebuie să fie desenat

V. RUȘTI, Iași, PAUL NEGULESCU, Galați

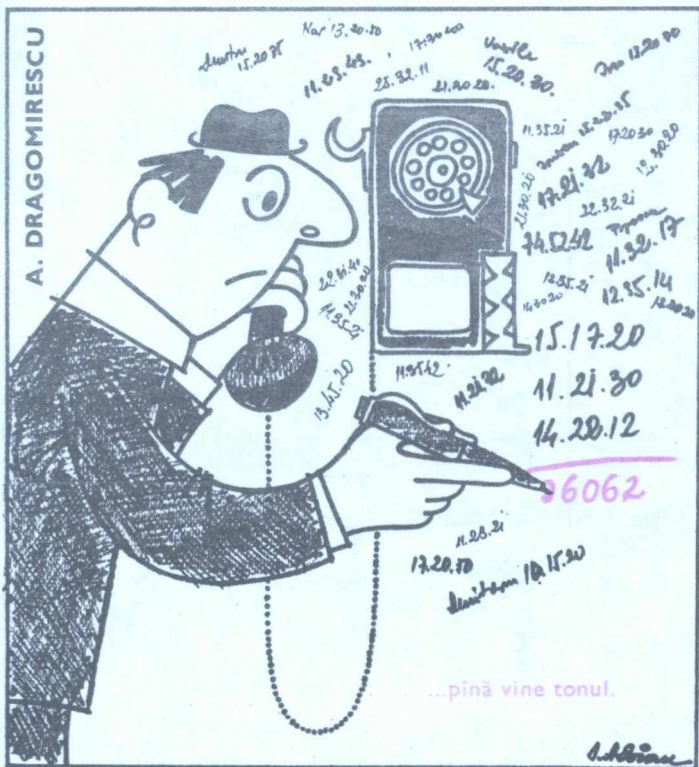
Reveniți cu altceva... «Toamna» a sosit prea tîrziu...

DIMITRIE IVĂNESCU, Loco
Am reținut doar o epigramă. Celelalte, au un caracter mult prea personal.

DEOCAMDATĂ, NU!
Marian Gudină — Giurgiu, Eugenia Protopopescu — Iași, Lola B. — Focșani, Florian Cioalcă — Loco, Marius Gondoș — Focșani, Mihai Vargovski — Cluj, Toca Badiu Bebe — Brăila, Ion Miciu — com. Motăeni, jud. Dîmbovița, Didel D. Sadagurschi — Constanța, Alexandru Silea — Loco, Iulică Iordache — Loco, Ștefan Titus Jucu — com. Vrăniuț, jud. Caraș-Severin, Aurel Bocancea — Buzău, Alex. Pelin — Cluj, A. Georgescu — Loco.

N. CLAUDIU

— Cred că e cam tardivă ideea unui consult!...

LEGEA-I LEGE!

Există în localitatea Homorod, județul Brașov, o unitate agricolă de stat care — prescurtat — se cheamă I.A.S. Există la I.A.S. Homorod și un salariat pe nume Oană Serafim, care nu se cheamă prescurtat. În legătură cu acest iaseist, ne-a parvenit următoarea știre: apreciatul salariat a înregistrat un strălucit succes pe cîmpul... pagubelor. Performanța distinsului Oană nu e deci pe linie de arat, de semănat sau de furajat, ci pe aceea de... furat.

Oană primea dispoziții să efectueze deplasări, să execute unele verificări sau să demonstreze ilegalitatea unor situații. Operativ și cu o precizie agrotehnică de invidiat, el se conforma întocmai. Și de îndată ce se înapoia la domiciliul sus pomenitei unități, Oană era mandru că de deplasat se deplasase, de verificat verificase, de demonstrat demonstrase. Mai trebuia să deconteze. Și deconta. Inventivul Oană deconta bilete CFR și DRTA cu o... jumătate de normă în plus. Din cîteva mișcări sportmenul Oană modifica magistral datele de pe bilete, iar cît ai zice pește, ieșea sută. Ieșeau sutele și intrau în buzunar miile. (Vreo nouă mii) Poate vreți să știți pe ce post funcționa Oană la I.A.S.? V-am spus doar ce sarcini avea: să verifice acte, să aibă în pază respectarea legilor. Ați ghicit deci funcția: era... juriconsult! Dar, precum se vede, a fost pus lupul paznic la oi!

Așa că juriconsultul nostru va apărea din nou la bară, în tribunal. Dar de partea cealaltă!

I. VASILE

În unele sectoare agricole
sint prea mulți șefi

GRAD.

— Bade, vreau să vorbesc cu tov. cioban șef!...
— În problema dv. primește tov. cioban șef-adjunct...